

[Ole Espersen]

hr. Nør Christensen vil jeg gerne sige, at det spørgsmål, jeg rejser, ikke er noget, man bare kan overlade til senere afgørelser ved retterne, for der står faktisk i bemærkningerne til lovforslaget, som jeg går ud fra at hr. Nør Christensen naturligvis har læst, at efter regeringens opfattelse er det i orden at sende hunde ned i rævegrave efter opdrættede ræve. Derfor er det noget, der skal afgøres af dette Folketing.

Når jeg til hr. Nør Christensens fortørrelse tillod mig at hæfte mig ved en enkelt paragraf, er det jo, fordi det også efter ministerens mening er hovedparagraffen, og fru Inge Dahl-Sørensen sagde, at bare den efterleves, så er tingene i orden. Derfor er det, at jeg nu konstaterer, at denne paragraf ikke vil blive efterlevet, hvis domstolene skal følge lovforslagets bemærkninger. Derfor er det vigtigt for os at vide, om fru Inge Dahl-Sørensen er enig med mig i, at paragraffen skal forstås således, som jeg her har givet udtryk for, og ikke, som det står i bemærkningerne.

Jeg håber, at Venstres ordfører virkelig får lov til at svare på de spørgsmål, der stilles her fra talerstolen.

Kirsten Lee (RV):

De to forslag til dyreværn, forbedring af dyrenes vilkår, som vi skal behandle i dag, tager begge udgangspunkt i betænkningen om dyreværn. For os i Det Radikale Venstre er det indlysende, at dyr skal have ordentlige forhold, og det er også grundlæggende defineret i begge lovforslags enslydende § 1. Efter vor opfattelse er justitsministerens forslag et godt forslag, som kan medvirke til at højne dyrevelfærd, og vi tror også, at det vil skærpe opmærksomheden over for det, som man kan kalde nogle fundamentale dyrerettigheder.

Der er ikke nogen tvivl om, at med et lovforslag som dette – som det også er tilfældet med mange andre lovforslag, der vedrører dyr – tager vi nogle beslutninger ud fra nogle nytteetiske betragtninger, for vi prioriterer selvfølgelig dyrs velfærd højt, men vi prioriterer menneskers velfærd højere end dyrenes, og de to ting er ikke altid forenelige. Men det er altså et valg, vi har foretaget, og det må vi da især erkende, når det drejer sig om dyr i landbruget.

Men vi har en forventning om, at med ny forskning og udvikling kan dyrs velfærd forbedres ganske betydeligt, og vi vil gerne tilsi-

den form for forskning og udvikling vor støtte. Vi synes f.eks., at det er glædeligt, at der nu er udviklet et apparat, der kan afsløre skatol, som giver en dårlig smag i svinekød, så vidt jeg har forstået, sådan at man ikke længere behøver at kassere alle ornerne. Dermed bliver landmændenes udbytte af svineavl en selvfølgelig større, og man kan da håbe på, at det tilskynder lidt mindre til de meget intensive driftsformer, der ikke er forenelige med optimale betingelser for dyrene.

Der har været megen debat om æglægningsbure, og de er bestemt ikke lykken. Men der er ikke megen fornuft i at have så skrappe regler for æglægningsbure, at danske ægproducenter ikke kan konkurrere. Derved opnår vi jo kun import af billige æg fra lande, hvor forholdene for hønsene er endnu værre end her.

Efter vor opfattelse bør vi prøve på at styrke den forskning, der foregår, til fordel for bedre forhold for høns, og jeg ville da ønske, at det slet ikke var nødvendigt at have høns i bure. Det ville være allerrarest, om vi alle sammen kunne få æg fra fritgående høns, og hvis vi også kunne få nogle friske æg, så ville det være endnu bedre.

Men det er helt klart, at vi gerne så, at vi får udviklet nogle produktionsformer, der tager hensyn til hønsenes behov for både at skrabe og motionere og rulle sig i støv, og hvad høns ellers godt kan lide. Det er helt sikkert, at vi som forbrugere kommer til at betale noget mere for æggene, og det er da også i orden, fordi det forbedrer velfærd for hønsene, men der er ikke nogen god grund til at forbedre velfærd for danske høns, hvis det forværrer konkurrencesituationen for danske producenter, sådan at der bare bliver udviklet nogle flere burhøns i Tyskland.

Der er for os heller ikke nogen tvivl om, at man principielt ikke bør foretage indgreb på dyr bare af kosmetiske grunde. Og det bringer mig selvfølgelig ind i diskussionen om kupeping af hundehaler. Det er oplagt, at halekupeping kun bør foretages af en dyrlæge og kun inden for de første 4 levedage. Vi er opmærksom på, at der er forbud mod halekupeping både i Sverige og Norge, men vi er lige så opmærksomme på, at der ikke er noget forbud i England og Tyskland og andre EF-lande. Efter vores opfattelse vil et dansk forbud kunne medføre to ting: For det første kan man uden videre